

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubi i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronati
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Luc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

58 de 135

Un dels debats principals que s'han obert dins el catalanisme polític de resultes de les darreres eleccions ha estat el de la crisi —o no— de l'independentisme en tant que oferta electoral. Bàsicament, les anàlisis parteixen de dues concepcions molt allunyades entre si. La primera considera que l'independentisme s'ha de mesurar, exclusivament, d'acord amb els èxits electorals dels partits polítics que reclamen per a si aquesta etiqueta política. En definitiva, aquesta percepció —més aviat restrictiva— posa èmfasi en el nombre de diputats que són capaços de col·locar les sigles de l'independentisme doctrinal i explícit. De fet, seguint aquesta lògica, només es podrien qualificar d'independentistes els quatre diputats de Solidaritat, que són els únics que tenen la independència com a objectiu a assolir durant aquesta legislatura.

Seguint aquest recompte, els partits independentistes (ERC, SI i RCat) haurien perdut 56.000 vots respecte a les eleccions anteriors, en què ERC va passar, llargament, de 400.000. Quant a la representació, el resultat encara empitjora, perquè la suma dels 10 diputats republicans i els 4 del grup que encapçala Joan Laporta fa perdre set escons respecte als 21 que tenia fins ara el partit de Joan Puigcercós. Dit d'una altra manera, l'independentisme viu una crisi política justament quant té més predicament social.

La segona via argumental no limita els resultats als partits explícits, sinó que valora el fet que el futur Parlament de Catalunya tingui un grup molt nombrós de diputats que es consideren a si mateixos com a independentistes. Això, en un marc de majoria catalanista, podria determinar, almenys en part, l'orientació d'algunes decisions estratègiques en l'àmbit legislatiu. O, si més no, les condicions potencials hi serien.

De moment, no sabem encara en què es traduirà aquesta franja política dins de l'arc parlamentari. Però sí que hem esbrinat quins contorns té. Asseguts als escons del parc de la Ciutadella hi ha, concretament, 58 diputats independentistes, que pertanyen a quatre grups parlamentaris diferents: CiU, ERC, SI i ICV. Curiosament, signifiquen el 43% de la cambra, un percentatge similar al d'algunes enquestes que s'han publicat durant els últims mesos sobre l'opinió pública catalana.

Es tracta, per tant, d'un col·lectiu que, de moment, només ho és a partir de les conviccions. Però EL TEMPS s'ha pres la molèstia de comptar-los i posar nom i cara a algunes de les persones en qui recau l'esperança d'un futur de progrés nacional d'amplis sectors de la societat catalana.

Als nostres lectors

“I per què no els comptem?”, va dir algú al consell de redacció d'EL TEMPS. Ho hem fet, i són 58. És a dir, un 43% dels diputats del Parlament de Catalunya es confessen independentistes. En alguns casos, aquesta adscripció ha estat fàcil d'explicitar i en alguns altres ja era sabuda de tothom, bé perquè el partit en què militen és doctrinalment independentista, bé perquè han fet manifestacions públiques en aquest sentit. Però ens ha sorprès que alguns diputats dubtessin a l'hora de fer pública una condició purament política. Sigui com sigui, queda clar que un 70% dels parlamentaris de CiU es consideren independentistes i que —estranyament— només una diputada d'ICV accepta aquesta adscripció.

Salvador Cot